

fond paa 30 Mill. Kr., der vistnok betragtes som værende Aktionærernes i den Forstand, at den ikke maa anvendes til andre Ting. Jeg har i det hele det Indtryk, at Nationalbanken betragter sig selv mere som et Selvformaal eller maaske et Formaal for Aktionærgrupper end som en Statsinstitution, men hver Gang den ikke kan klare sig, kommer den til Lovgivningsmagten, til Regeringen, som er overordentlig svag overfor Nationalbanken, og faar Rigsdagen til Gang paa Gang at være svag overfor den. Paa den Maade opstaar efterhaanden den Tro i store Dele af Befolkningen, at Nationalbanken i Virkeligheden er i Stand til at beherske hele vort Pengevæsen, skønt Banken hvert Aar, og nu endda ekstraordinært, maa komme til Rigsdagen, til Lovgivningsmagten og udbede sig Foranstaltninger for overhovedet at kunne vedblive at eksistere og udføre sine Funktioner. En saadan Institution er ikke stærkere, end den til enhver Tid siddende Regering ønsker at gøre den, men jeg har det Indtryk, at den nuværende Regering ikke evner at bremse Nationalbanken og ikke evner at skaffe sig den Indflydelse paa Bankens Politik, som det for hele Landet vilde være ønskeligt, at den havde.

Schovelin: Det er forbløffende, hvor ofte Læsningen af gamle Rigsdagstidender viser en, at Rigsdagen ved Behandlingen nu af dette, nu af hint Lovforslag i sit Blik ud i Fremtiden har beskæftiget sig med Forhold, der aldrig kommer til Stede, hvorimod der paa de Ting, Tiden viser, den burde have beskæftiget sig med, ikke er ofret en Tanke. Jeg er meget bange for, at naar man en Gang skal skrive denne Tids Historie, vil den Forhandling, som nu er indledet af den ærede sidste Taler, vise sig at høre til denne Art af Rigsdagsforhandlinger. Hvis vi herefter ikke faar andre Bekymringer af Valutasituationen, end hvorledes Gevinsten ved Kursegaliseringsfonden skal fordeles, tror jeg, vi slipper ualmindelig heldigt fra det.

For den Tilslutning, som den højtærede Finansminister gav de af mig fremsatte Betragtninger angaaende Privatbankernes eventuelle Stilling til Kursegaliseringsfonden, nemlig i Retning af, at disse maa føle det som en Pligt at virke parallelt med Fonden, takker jeg, men maa jeg i denne Sammenhæng gøre endnu en Bemærkning. Jeg anser det ikke for en Forbedring af Lovforslaget, at Kursegaliseringsfonden herefter kan bestaa i

andet end Sterling. Det var netop fra den sagkyndigst mulige Side, man i sin Tid indenfor Valutakonferencen begrænsede Forslaget til kun at vedrøre Sterling. Det vilde være lidet heldigt, hvis Fondens Bestræbelser splittedes, og jeg vil meget haabe, at man ikke fra de eventuelle Statsrepræsentanters Side anlægger den statsgoistiske Betragtning, at Dollars skal holdes nede under Hensyn til Statens andre Forpligtelser, de bekendte Dollarlaan. Det er, som Forholdene ligger, ubetinget vigtigst at øve Tryk paa Sterlingkursen. Overfor Dollarvalutaen er og maa Markedet altid blive meget begrænset, og Bevægelserne dør frem og tilbage tør derfor ikke siges at være afgørende i nogen Maade for den danske Kronens virkelige Værdi.

I øvrigt maa jeg maaske sige, at der er endnu en Forudsætning, som jeg anser for at være ubetinget nødvendig for, at Valutaegaliseringsfonden kan komme til at virke, som den bør og skal, nemlig at der sker en gennemgribende Forandring i Valutanoteringen paa Københavns Børs, som efter min Mening i sin nuværende Form er ganske utilfredsstillende, idet der forud for Noteringen gaar en ret afgørende privat Forhandling mellem Nationalbanken og Bankerne. Jeg tror, man tør sige, at det er ikke en effektiv Notering, saaledes som en effektiv Notering rettelig bør være, og jeg mener, at en Reform deri maa der til. Jeg har Grund til at tro, at man ogsaa indenfor Nationalbankens Direktion erkender dette. Jeg vil ogsaa mene, at det vilde have været en gavnlig Foranstaltning i Forbindelse hermed at optage en Terminsforretning. Det er ganske interessant at se, hvorledes en virkelig Regulering under tilsvarende Forhold fandt Sted — saaledes som den f. Eks. i sin Tid fandt Sted i Argentina, paa glimrende Maade beskrevet af Dr. Fraenkel i en af hans Konsulatsberetninger — gennem Indførelse af en Terminsforretning — jeg kan maaske tilføje ogsaa ved en Konverteringskasse, der kunde indløse Sedlerne med Guld efter deres skiftende Kursværdi. Men dette bliver det for vidtløftigt at komme ind paa.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Finansministerens Stilling til Nationalbankens Diskontopolitik ønsker jeg at gøre gældende, at jeg stiller mig ved den højtærede Ministers Side. Det er jo ikke en konservativ Sag at skulle rose det nuværende Ministerium. Naar f. Eks. den højtærede Finansminister sagde, at han havde handlet